

Arrest

nr. 280 101 van 14 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHUEREWEGEN
Britselei 47-49/5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 april 2022, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 mei 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES .

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHUEREWEGEN, die verschijnt voor verzoekster en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 februari 2021 diende verzoekster een aanvraag in als “rentenier” op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen.

Op 8 april 2022 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 23/02/2021 bij de burgemeester van Rumst, door M., L. geboren op [...]1950, onderdaan van Russische Federatie, verblijvende [...] te Rumst,

in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is onontvankelijk.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 23/02/2021 een aanvraag verblijfsmachtiging ingediend als rentenier. Deze aanvraag werd ingediend in illegaal verblijf, gezien de aankomstverklaring die betrokkene kreeg bij binnenkomst reeds verstreken is sedert 08/05/2020.

Betrokkene diende eerder reeds een aanvraag in op basis van 9bis omwille van humanitaire redenen. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard en er werd aan betrokkene een bevel het grondgebied te verlaten gegeven, hetwelk werd betekend op 18/02/2021.

Gezien de aanvraag van 23/02/2021 in illegaal verblijf gebeurt(sic), dient betrokkene de “buitengewone omstandigheden “ te bewijzen, waaruit blijkt dat het voor betrokkene onmogelijk is, zoniet buitengewoon moeilijk om haar aanvraag in te dienen bij de Belgische vertegenwoordiging in het land van oorsprong of van toegestaan verblijf.

Betrokkene brengt echter geen nieuwe elementen aan, dan de elementen die reeds in haar aanvraag 9bis van 05/08/2019 werden aangehaald, zodat de volgende weigeringsmotieven van toepassing blijven, zijnde :

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat ze hier bij haar dochter O. I. (Belg) en diens gezin verblijft sedert 1999. Ze door de steun van haar dochter sedert 2002 regelmatig naar België kon komen. Doch deze elementen kunnen niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene kwam verschillende keren met toeristenvisum naar België.

01.08.2019 kwam zij via een Schengenvisum voor Frankrijk naar België. Ze diende op 28.08.2019 een aanvraag 9bis in. Uit een adrescontrole blijkt dat betrokkene in november 2019 het land heeft verlaten. Op 08.02.2020 kwam betrokkene opnieuw naar België. Er werd haar een aankomstverklaring afgeleverd geldig van 08.02.2020 tot 08.05.2020. Niets verhinderd(sic) betrokkene om opnieuw met een toeristenvisum naar België te komen om haar dochter te bezoeken.

Betrokkene haalt aan dat ze de leeftijd van 70 jaar heeft en ze heel graag tot rust wil komen dicht bij haar familie. doch ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene heeft bewezen dat het voor haar nog steeds mogelijk is om met een toeristenvisum haar familie te bezoeken.”

Betrokkene haalt ook aan dat haar echtgenoot in 2002 is overleden en ze als weduwe alleen achterbleef, alsook dat haar dochter eveneens weduwe is geworden sedert oktober 2020, en dat zij zich hier noodzakelijk voelt om haar dochter te ondersteunen. Dit op zich kan evenmin als een buitengewone(sic) omstandigheid worden beschouwd. Het feit dat ze ondertussen bijna de leeftijd van 72 jaar heeft, verandert niks aan de situatie.

Rekening houdend met deze elementen, wordt de aanvraag via de gemeente onontvankelijk verklaard, en dient betrokkene gevolg te geven, aan het haar hierbij te betekenen bevel het grondgebied te verlaten.” Op 8 april 2022 legde de gemachtigde aan verzoekster het bevel op om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing diende verzoeker eveneens een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het rolnummer RvV X.

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Ze licht het middel toe als volgt:

"Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m. 129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. Van Heule, Vluchtelingen: Een overzicht no de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. Van Heule, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2, 67-71).

* * * *

Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid zijn beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot zijn conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te staven op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (L.P. Suetens en M. Boes, administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., Reeskens, nr. 20.602, 30 september 1980, RW 1982-82, 36, noot W. Lambrechts).

De Raad van State eist dat de overheid tot zijn voorstelling van de feiten (R.v.St. Speleers, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. Van Kouter, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., Thijs, nr. 24.651, 18 september 1984, RVV, 1984-85, 946; W. Lambrechts Geschillen van bestuur, 43)

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier. Zij heeft dit echter niet gedaan.

Er wordt verzoekster verweten dat zij niet in het bezit is van een geldig visum (althans dat zij de termijn hiervan overschreden heeft). Er wordt echter abstractie gemaakt van de zeer specifieke omstandigheden waarin verzoekster zich bevindt.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoekster geen recht gehad op een correcte behandeling.

Uit de motivatie - althans het gebrek aan motivering - kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

Gelet op het gestelde in de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen mocht verzoekster dan ook de verwachting koesteren dat hieromtrent zou gemotiveerd worden in de beslissing, quod non.

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied; het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aangetoond.

De schending is om die reden voldoende bewezen."

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Ze licht dit middel toe als volgt:

"Wanneer een risico op een schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

In casu wordt aangetoond dat verzoekster thans samenwoont met haar dochter.

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoekster, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door het afleveren van een bevel tot het verlaten van het grondgebied wordt verzoekster gedwongen om terug te keren naar haar land van herkomst en haar gezin achter te laten.

Het terugsturen van verzoekster naar haar land van herkomst maakt een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. Vande Lanotte en Y. Haeck, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754).

In casu kan verzoekster zelfs niet terugkeren naar haar land van herkomst. Het centrum van haar belangen bevindt zich hier.

Onderwijl heeft verzoekster haar leven in België opgebouwd. Indien verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst dan kan zij haar gezinsleven niet beleven. Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

Verzoekster heeft geen familie meer die woonachtig is in Oezbekistan. Zij brengt hiervan het bewijs voor middels haar inschrijvingsbewijs, dit valt te vergelijken met het attest van woonst, dan wel de samenstelling van gezin in België (stuk 2).

De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van betrokkene is dan ook reëel. Het middel komt aldus ernstig voor."

In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Ze licht het middel toe als volgt:

"In het licht van artikel 3 van het EVRM, rust er in hoofdte van tegenpartij bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, (cfr. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari/Turkije, § 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a./Georgië en Rusland, § 448; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. tegen België en Griekenland, vanaf § 358 en EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirshi en anderen tegen Italië, § 131).

Een dergelijk onderzoeksplicht bestaat zeker in het geval er veel belastende informatie gekend is over de situatie in Moldavië (sic) (zie Femke Vogelaar, 'Protection Gap': over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties, TVR 2013, nr 1, blz 60 - 61).

Verzoekster wijst erop dat van de verwerende partij, in het licht van artikel 3 van het EVRM, redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij de situatie in Oekraïne en Rusland, toch dichtbijgelegen bij Oezbekistan, op de voet volgen.

Nochtans wordt verzoekster door zijn terugwijzing blootgesteld aan risico's, die een schending uitmaken van het artikel 3 EVRM.

Het komt aan verwerende partij toe om een risico - analyse te maken voor verzoekster in geval van haar terugkeer.

In casu moet dus worden nagegaan of verwerende partij een dergelijk onderzoek heeft gevoerd.

Er wordt bovendien niet individueel nagegaan wat de gevolgen voor verzoekster zouden zijn bij een uitwijzing naar Rusland. Het luchtruim is overigens reeds gedurende onbepaalde tijd gesloten tengevolge van de oorlogssituatie die op heden nog steeds hevig woedt.

Verzoekster kan zich dan ook niet met de beslissing verzoenen.

Verzoekster is dan ook de mening toegedaan dat voor terugkeer naar Oezbekistan verwerende partij een grondig individueel onderzoek had moeten voeren naar de situatie voor verzoekster. In casu geschiedde dit niet.

Overigens is de situatie in Rusland thans één van regelrechte oorlog. Hier is geen enkele afweging gemaakt door verwerende partij. In het verleden oordeelde Uw Raad reeds dat dit onvoldoende is.

Bovendien is de gezondheidstoestand van verzoekster dermate slecht dat zij onmogelijk een lange reis kan maken.

Verzoekster meent aldus dat er ook in zijn situatie sprake is van een duidelijke schending van artikel 3 EVRM in samenhang met de materiële motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

Verwerende partij schendt dan ook de hierboven vermelde artikelen."

In het vierde middel voert verzoekster een schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ze licht het middel toe als volgt:

"Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster legde een kopie neer van haar paspoort en van het bewijs van betaling van de retributie. De aanvraag is in overeenstemming met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de Ministeriële Omzendbrief van 21 juni 2007 en 26 maart 2009.

Buitengewone omstandigheden die de aanvraag van een verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9 Vreemdelingenwet onmogelijk of minstens bijzonder moeilijk maken. Normalerweise moet de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De Vreemdelingenwet voorziet hierop echter een uitzondering, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit haar verblijfplaats in België.

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69). Buitengewone omstandigheden "zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen" (eigen onderlijning).

Men dient steeds een belangenafweging te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften zoals voorzien in de wet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die hierdoor veroorzaakt worden in een concreet geval. Wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan zij buitengewone omstandigheden inroepen.

Verzoekster heeft de Oezbeekse nationaliteit, doch is geboren in de Russische Federatie, zeker in het huidige klimaat (corona-problematiek en oorlog tussen Rusland en Oekraïne) is het voor hen minstens emotioneel onmogelijk om naar Oezbekistan terug te keren.

Alleszins is het bij afweging tussen de belangen van verzoekster en deze van de Belgische staat duidelijk disproportioneel.

Verzoekster is bovendien om medische redenen in de onmogelijkheid om de reis naar Oezbekistan te maken. Zij heeft overigens geen familie die daar woonachtig is, waardoor zij evenmin de hulp van familieleden kan inroepen.

De aanvraag is derhalve ontvankelijk.

Verzoekster verwijst naar wat hoger is gesteld in verband over het profiel en de buitengewone omstandigheden en aanzien deze hier voor herhaald.

Deze bevestigen onmiskenbaar de buitengewone omstandigheden en de prangende humanitaire situatie.

Verzoekster wijst er ook uitdrukkelijk op dat bij de beoordeling van de aanvraag rekening dient gehouden te worden met het criterium van artikel 6.4 van de vermelde Richtlijn 2008/115/EG. Zij stelt dat zij duidelijk als schrijnend geval dient aanzien te worden en humanitaire redenen ruim aanwezig zijn. Het gegeven van het zeer lange verblijf, de totale integratie en de medische problematiek van de zoon volstaat voor de toepassing van dit criterium.

Verzoekers wijzen ten overvloede op hun perfecte integratie. Dit blijkt uit het hogergeschetste profiel. De gevoegde en talrijke stukken bevestigen dit onmiskenbaar.

Gevaar voor de openbare orde of veiligheid. Er is geen sprake van dat verzoekster enig gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land. Verzoekster heeft zich steeds als voorbeeldige burger gedragen.

Verzoekster meent dan ook in aanmerking te komen voor de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit middel is gegrond."

In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Ze voert een theoretisch betoog aangaande deze beginselen en stelt dat de beslissing kennelijk berust op een onredelijke, manifeste foutieve appreciatie van de feiten en compleet onevenredig is zonder rekening te houden met alle elementen. De gemachtigde zou geen enkele afweging van elementen gemaakt hebben en zou zonder een degelijke motivering tot een beslissing gekomen zijn. De gemachtigde stelt dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum of de termijn daarvan overschreden is, maar er werd volgens verzoekster abstractie gemaakt van de zeer specifieke omstandigheden waarin ze zich bevindt. Verzoekster vervolgt dat zij de verwachting mocht koesteren dat hieromtrent gemotiveerd zou worden in de beslissing. Door dit na te laten, heeft de gemachtigde de beslissing niet afdoende gemotiveerd.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Ze stipt aan dat ze samenwoont met haar dochter en dat ze door het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gedwongen om terug te keren naar haar herkomstland en haar gezin achter te laten. Dit houdt een duidelijke hinderpaal in voor het uitbouwen van haar normaal en effectief gezinsleven. Verzoekster erkent dat om zich te beroepen op artikel 8 van het EVRM men niet enkel een voldoende hechte relatie moet aantonen tussen de vreemdeling en diens familie, maar dat het ook bijzonder moeilijk moet zijn om in het herkomstland een familieleven te leiden. Verzoekster stelt dat ze niet kan terugkeren naar het herkomstland, omdat het centrum van haar belangen zich hier bevindt nu ze haar leven in België heeft opgebouwd. In geval van terugkeer naar Oezbekistan kan ze haar gezinsleven niet beleven omdat ze aldaar geen familie meer heeft, hetgeen een schending van artikel 8 van het EVRM zou betekenen. Verzoekster legt hiervoor het bewijs van inschrijving voor, dat valt te vergelijken met het attest van woonst zoals bestaat in België. Tot slot stelt verzoekster dat haar integratie, lokale verankering en lang verblijf in België reëel is.

In het derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Ze wijst op de onderzoeksplicht in het licht van deze bepaling, zeker in het geval er veel belastende informatie gekend

is over de situatie in Moldavië (sic). Verzoekster vervolgt dat de gemachtigde kan geacht worden de situatie in Oekraïne en Rusland op de voet te volgen, nu het conflict dichtbij Oezbekistan is gelegen. Verder stelt verzoekster dat de gemachtigde geen risicoanalyse heeft gemaakt voor haar in geval van terugkeer naar Rusland. Het luchtruim is gesloten voor onbepaalde tijd ten gevolge van de oorlogssituatie die hevig woedt. Volgens verzoekster is de situatie in Rusland een van regelrechte oorlog en is hierover geen afweging gemaakt en is haar gezondheidssituatie dermate slecht dat ze onmogelijk een lange reis kan maken. Ze wijst erop dat ze geen familie heeft die in Oezbekistan woont en zij dus van hen geen hulp kan invoeren. Ze concludeert tot een schending van artikel 3 van het EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In het vierde middel wijst verzoekster op de schending van het redelijkheidsbeginsel. Ze geeft een theoretische toelichting bij het zorgvuldigheidsbeginsel en bij het concept buitengewone omstandigheden in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster acht de afweging tussen haar belangen en die van de Belgische staat duidelijk disproportioneel. Ze stelt dat het door de corona-problematiek en de oorlog tussen Rusland en Oekraïne voor haar emotioneel onmogelijk is om naar Oezbekistan terug te keren. Ze stipt ook aan in Rusland geboren te zijn en de Oezbeekse nationaliteit te hebben. Verder haalt verzoekster aan dat moet rekening gehouden worden met artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG, dat ze een schrijnend geval is en humanitaire redenen ruim aanwezig zijn: haar zeer lang verblijf, de totale en perfecte integratie en de medische problematiek van de zoon volstaan hiervoor. Ze is een voorbeeldige burger zonder gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Zoals verweerder in de nota met opmerkingen stelt, geeft de bestreden beslissing de motieven de iure en de facto weer. Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt in geen geval aangetoond.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het afdoende karakter van de motivering, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, in casu artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven." Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het

Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

De Raad kan verzoekster niet volgen waar ze stelt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing louter zou gewezen hebben op het feit dat ze niet in het bezit is van een geldig visum of de termijn daarvan is overschreden, zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden waarin ze zich bevindt. De gemachtigde is concreet ingegaan op het feit dat verzoekster een dochter heeft met de Belgische nationaliteit, dat haar dochter met haar gezin in België woont en dat verzoekster met diens steun sedert 2002 regelmatig naar België is gekomen met een toeristenvisum. Hij heeft rekening gehouden met de gevorderde leeftijd van verzoekster, het feit dat verzoekster weduwe is sedert 2020 en dat zij zich noodzakelijk voelt om haar dochter te ondersteunen. De gemachtigde concludeert dat niets verzoekster verhindert opnieuw een toeristenvisum te vragen om haar dochter te bezoeken. De Raad acht deze beoordeling niet onzorgvuldig, noch kennelijk onredelijk.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt ook niet, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als

voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

In casu wijst verzoekster op haar band met haar meerderjarige dochter in België. De kernvraag die zich thans stelt is of die band met haar meerderjarige dochter dermate is dat het voor verzoekster onmogelijk of bijzonder moeilijk is om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in Oezbekistan in te dienen, hetgeen de standaardprocedure is zoals voorzien in artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Immers ook uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

In casu betwist verzoekster het motief niet dat zij reeds herhaaldelijk met een toeristenvisum naar België kwam om haar dochter te bezoeken. Dit houdt in dat verzoekster kan reizen naar het herkomstland om aldaar een aanvraag in te dienen. Er is geen dermate afhankelijkheidsband tussen verzoekster en haar meerderjarige dochter aangetoond, dat die zich verzet tegen het indienen van de aanvraag in Oezbekistan. Waar verzoekster stelt dat ze niet kan terugkeren naar haar herkomstland omdat ze haar leven in België heeft opgebouwd en het centrum van haar belangen zich hier bevindt en zij haar gezinsleven niet kan beleven in Oezbekistan omdat ze daar geen familie meer heeft, kan de Raad niet volgen. Zoals supra gesteld is het feit dat ze hier al enige tijd bij haar dochter verblijft niet van die aard dat ze niet kan terugkeren om haar aanvraag in Oezbekistan in te dienen, zoals de wet in principe vereist. Verzoekster heeft immers in het verleden al vaak aangetoond te kunnen reizen tussen Oezbekistan en België via een toeristenvisum, zoals de gemachtigde terecht aanhaalt. Waar verzoekster nog aanstipt dat haar integratie, lokale verankering en lang verblijf in België reëel zijn, betreffen dat elementen die de

gemachtigde in de fase van de ten gronde beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf kan beoordelen. Verzoekster overtuigt evenwel niet dat die elementen zodanig zijn dat die haar verhinderen een aanvraag in Oezbekistan in te dienen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

In het derde middel wijst verzoekster op een schending van artikel 3 van het EVRM. Waar verzoekster wijst op veel belastende informatie die gekend zou zijn over Moldavië, ziet de Raad de relevantie hiervan voor de huidige zaak niet in aangezien verzoekster niet afkomstig is van Moldavië en ook niet blijkt dat ze ertoe zou gehouden zijn daar haar aanvraag in te dienen. Waar verzoekster kan gevolgd worden dat de gemachtigde kan geacht worden op de hoogte te zijn van de oorlog in Oekraïne, aangezien dit een algemeen bekend feit is, kan de Raad niet aannemen dat de gemachtigde omwille van die oorlog in Oekraïne spontaan een analyse had moeten maken van de invloed van die oorlog op een terugkeer naar Oezbekistan. Oezbekistan grenst noch aan Rusland, noch aan Oekraïne en het is een algemeen bekend feit dat het slagveld voor het overgrote deel in Oekraïne ligt en niet in Rusland. Het feit dat mogelijk Rusland zijn luchtruim sluit, houdt evenmin in dat de gemachtigde er bijgevolg zou moeten van uitgaan dat vliegen naar Oezbekistan niet langer mogelijk zou zijn. Verder wijst verzoekster op haar gezondheidstoestand die dermate slecht zou zijn dat ze onmogelijk een lange reis kan maken. Vooreerst blijkt niet dat verzoekster dit in haar aanvraag als een reden heeft opgeworpen die zich verzet tegen het indienen van de aanvraag in het herkomstland. Bovendien licht verzoekster in het geheel niet toe welke gezondheidsproblemen ze heeft. Ter zitting gevraagd aan de advocaat van verzoekster welke medische problemen haar verhinderen te reizen, antwoordt de advocaat dat dit niet duidelijk is. Bijgevolg is dus ook niet aangetoond voor welke medische problemen verzoekster hulp zou moeten kunnen krijgen in Oezbekistan. Er kan niet aangenomen worden dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk is gegaan.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

Het derde middel is ongegrond.

Wat betreft het vierde middel en de aangehaalde schending van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel, kan de Raad verzoekster niet volgen dat de bestreden beslissing disproportioneel is omwille van de corona-problematiek en de oorlog tussen Rusland en Oekraïne. De Raad meent dat op geen enkele wijze is aangetoond dat die elementen het voor verzoekster op emotionele wijze onmogelijk zouden maken om naar Oezbekistan te gaan. De corona-problematiek is immers een mondiaal gegeven en aangaande de oorlog die Rusland voert tegen Oekraïne heeft de Raad zich supra reeds uitgesproken. Dat verzoekster, die in Rusland geboren zou zijn, het emotioneel moeilijk heeft met de oorlog kan de Raad aannemen, doch dit houdt in geen geval in dat zij daarmee een grote moeilijkheid aantoonst om de aanvraag in Oezbekistan in te dienen.

Wat betreft artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG (hierna: de Terugkeerrichtlijn) luidt deze bepaling als volgt:

“4. De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”

Vooreerst wijst de Raad erop dat de Terugkeerrichtlijn niet voorziet in de aflevering van een verblijfsvergunning. Het Hof van Justitie stelde al eerder vast dat de doelstelling van Terugkeerrichtlijn zich niet uitstrekt tot een regeling van de verblijfsvoorwaarden op het grondgebied van een lidstaat van illegaal verblijvende derdelanders ten aanzien van wie een terugkeerbesluit niet kan of niet kon worden uitgevoerd. Overeenkomstig artikel 79, lid 2 van het VWEU, heeft de Terugkeerrichtlijn tot doel om op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, teruggezonden kunnen worden (HvJ 5 juni 2014, C- 146/14 PPU, pt. 38 en 87, Mahdi).

Artikel 6.4 van deze richtlijn verplicht Lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 89, Mahdi), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen.

In casu is er echter geen sprake van een situatie waarin verzoekster van de gemachtigde om humanitaire redenen een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging heeft gekregen en de gemachtigde artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn zou schenden door desalniettemin een terugkeerbesluit of verwijderingsbesluit te weigeren in te trekken of te weigeren te schorsen of nog een terugkeerbesluit uit te vaardigen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn blijkt niet.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES